

Karine Gutschoven

Sedert enkele jaren is Karine Gutschoven weer gebeten door de schildermicrobe. Ze volgde als jonge vrouw een opleiding aan het Gemeentelijk Instituut voor bouwkundig tekenen en toegepaste kunsten in Heverlee. Daarna waren er drie jaren aan de academie in Leuven waar haar leraar Theo Humblet haar stimuleerde om verder te gaan in de schilderkunst.

Het werd echter een opleiding verpleegkunde en er kwamen kinderen. Dus verdween de schilderkunst naar de achtergrond.

Maar toen het wat minder druk werd, kwam er tijd om aquarellessen te volgen. Ze gebruikte de kansen om workshops te volgen en te geven en om andere kunstenaars te leren kennen.

En om zelf een eigen stijl te laten groeien.

Van figuratief evolueerde haar stijl naar abstract.

Ze wilde bewust de vorm van de werkelijkheid verlaten en werk scheppen dat haar eigen relatie tot de werkelijkheid weergeeft. In plaats van beschrijvend werd haar werk meer structurerend. Componeren met vormen en kleuren, noemt ze het zelf. En in de structuur verschijnt de samenhang, worden vlakken en lijnen gescheiden en verbonden. Maar schilderen wordt niet louter cerebraal. Want haar werken zijn uiteraard een weerslag van vreugde, verdriet, vertwijfeling, verwondering en hoop. Kortom van leven.

Karine Gutschoven legde als kunstenaar in enkele jaren een merkwaardig parcours af. De stijl veranderde, het formaat werd groter, de huid van haar doeken werd tactieler. Haar werk werd rijper, voller en toch blijft zij wie ze is.

Als kind in een groot gezin leerde ze zorgen en ze vertelt terloops hoe intens ze schildert en hoe intens ze intussen voor het gezin en voor haar werk bezig is. Levend op de snijlijn tussen het kunstzinnige en zorgzame, is kunst voor haar niet vrijblijvend maar de vertaling en sublimering van een engagement. En van een passie voor mensen.

De Nederlandse Annie Romein-Verschoor noemde zichzelf "een meisje voor halve dagen". Een vrouw, prima historica, die tussen het huishouden en de kinderen door, boeken schreef en research deed.

Voor Karine is het niet anders. Leven en kunst, werk en gezin zijn verstrengeld. Maar wat ze maakt is inspirerend en sluit aan bij de gevoelens van de kijker. Het is een weergave van het zoeken naar de zin van het bestaan. Ze geeft geen antwoorden, wel aanzetten tot fundamentele vragen. En die vragen houden haar én ons, om het met Rilke te zeggen, gaande.

Tekst van Leni Creuwels